

2004

Ózdi TERÜLETI HETILAP

Vasas

XXVII. ÉVFOLYAM, 27. SZAM ARA: 19 FORINT 1994. JÚLIUS 8.

Beszédes tények a távhő rekonstrukcióról

Mitől lesz drága az energia Ózdon?

Olcsónak tűnő húsnak mi isszuk a levét

Mint köztudott: városunkban a távhő rekonstrukciója az előkészítés stádiumában van. Ezzel kapcsolatban beszélgettünk el egy szakcég képviselőjével, a kiskunhalasi GANZ-SET Áramfejlesztő és Blokkfűtőerőmű gyártó Rt. vezérigazgató-helyettesével, **Sándor Csabával**.

— **Úgy tudom, hogy a GANZ-SET Rt. nagy sikerrel szerepelt az idei Hannoveri Vásáron, a fűtési-rendszerhez csatlakoztatható kapcsoló hő- és villamosenergia-termelő berendezéssel.**

— Igen. Örömmel mondhatom el, hogy jelentős nemzetközi sikerünk volt a világ talán legrangosabb beruházási és gépipari vásárán. Egy gázmotoros blokkfűtőerőművet állítottunk ki, komplett vezérléssel, felügyeleti rendszerrel és működtető szoftverrel. A komplett gépegységre, de külön az általunk fejlesztett vezérlésre is komoly érdeklődés volt tapasztalható, azóta már szerződés kötésekre is sor került.

— **Mi volt az a plussz, amivel a konkurencia fölét tudták emelkedni?**

— Itt két dolgot szeretnék kiemelni: Az

egyik, hogy az alkalmazott gázmotor gyártója az a WAUKESHA (USA) cég, mely a gázmotor gyártás terén világelsőnek tekinthető. A másik az elektronika, a vezérlés, amely jelen pillanatban egyedülálló a világon. Színes TOUCH-monitoros vezérlő és beavatkozó modulja lehetővé teszi az interaktív kommunikációt, ami egyszerűen a monitor érintésével, kapcsolók és nyomógombok nélkül valósítható meg.

— **Az elmondottakból arra gondolok, hogy az Önök rendszere túl drága lehet nekünk. Mennyivel kerülne többbe a rekonstrukció, ha ezt a korszerű rendszert alkalmazná az ózdi önkormányzat?**

— Olcsóbb lenne, hiszen információim szerint a betervezett gázmotoros blokkfűtőerőmű beruházási költsége megközelíti a 190 M Ft-ot, ami szerintem irreálisan magas. A HANNOVERI vásáron kiállított rendszerünkben gondolkodva viszont ugyanezt a teljesítményt maximum 130 M Ft-ból ki lehet hozni. A kazánokra is volt kedvezőbb ajánlattevő, akinek a pályázata az

(Folytatás a 2. oldalon)

Szennyvíztisztítót avattak Borsodbótán

A pacsirták (is) megköszönték a beruházást

Napjainkban, e pénzügyi világban, aki a környezetvédelemre beruház, azt vagy megmosolyogják vagy kedvesen vállonvergetik. Azt azonban senki sem vitatja el, hogy az ilyen „szentőrültek” mindenképpen a jövőben, a jövő nemzedékében gondolkodnak.

Ezek a gondolatok motoszkáltak a fejemben, amikor a Borsodbóta-Uppony községek közös beruházásában épült új szennyvíztisztító telep átadásán július 2-án **Gulyás János** bótai polgármester avatóbeszédét hallgattam.

A mintegy 25 millióba került létesítmény ökológiai jelentősége ugyanis szinte felmérhetetlen, hiszen a környező települések szennyvízkezelési gondjainak részleges felvállalásával (napi 40 m³ szippantott szennyvíz) elsődlegesen a régió alapvető vízbázisát, a Lázberci

tározót mentesíti. 1995–96-ban, — miután a lehetőség adott — napi 230 köbméterre kívánják emelni a telep kapacitását, amivel elérhetik, hogy teljesen eltermentessék a víztározót.

*
Kitartó érdeklődésemet látva **Szödi Pál**, az Innterber Kft., — mint fővállalkozó — vállalkozási iroda vezetője készséggel avat be a mintaszerű beruházás műhelytitkaiba.

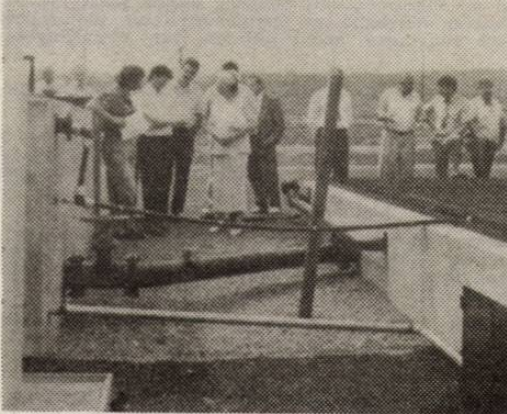
— Kétségtelen, hogy megye- és országszerte egyre több az ilyen megbízásunk.

A rövid ünnepség, mely minden sallangtól mentes, lényegretörő volt, valódi felüdülést jelentett a krónikás számára (is). A ceremónia végeztével mégsem ültem be azonnal a katalizátor nélküli, öreg Trabantomba. S jól tettem. Mintegy végszóra felröppent a közelben két pacsirta... Régen, nagyon régen hallottam e fülemnek oly kedves, csicseregő, megszokott nélküli trillákat. Nincs az a zenekar, mely ilyen méltó aláfestést improvizálna egy környezetvédelmi beruházásnak!

A pacsirták, lám máris előre megköszönték fészkelőhelvük biztonságát...

Az emberek — sajnos — késték a kalapemeléssel. Szerencsére nem olv sokat, ami a csodaszép környezetre végzetes kárt jelentene.

— mizerák —

Am ezt a feladatot nem lehet rutinból végezni, hiszen a helyi specialitások miatt minden megbízás új feladatot, új szakmai kihívást jelent számunkra.

Itt például — folytatja Szödi úr — egy 25 cm-es betonpárkányt kellett építenünk a kerítés alá, nehogy a mezőn épült objektumban üregi nyulak (vagy egyéb rágcslók) hatolhassanak be, s a kábeleket meg rágvá üzemzavart okozzanak.

*
A rövid ünnepség, mely minden sallangtól mentes, lényegretörő volt, valódi felüdülést jelentett a krónikás számára (is). A ceremónia végeztével mégsem ültem be azonnal a katalizátor nélküli, öreg Trabantomba. S jól tettem. Mintegy végszóra felröppent a közelben két pacsirta... Régen, nagyon régen hallottam e fülemnek oly kedves, csicseregő, megszokott nélküli trillákat. Nincs az a zenekar, mely ilyen méltó aláfestést improvizálna egy környezetvédelmi beruházásnak!

A pacsirták, lám máris előre megköszönték fészkelőhelvük biztonságát...

Az emberek — sajnos — késték a kalapemeléssel. Szerencsére nem olv sokat, ami a csodaszép környezetre végzetes kárt jelentene.

— mizerák —

A módszerek már európaiak

Postarablás fényes nappal

50 ezer forint jutalom a nyomravezetőnek

Rendkívül súlyos bűncselekmény történt július 4-én, hétfőn a déli órákban Ózdon, a Meksey úti 3. számú Postahivatalban.

Mint azt lapunknak **dr. Tóth István** alezredes rendőrkapitány elmondta: 13 óra tájban az említett postahivatalban, egy 180 cm körüli, hajlott hátú, fiatalos mozgású, közepes testalkatú, sötét ruhás férfi, aki fején szkafander bukósisakot viselt, toppant be. A nagyon határozott és ijesztő külsejű fickó nyakonragadta az éppen ott tartózkodó, 70 év körüli nőt és egy eddig tisztázatlan eredetű és alakú fémtárgyat nyomott a nyakához. Az üvegablak mögött tartózkodó két alkalmazottól pénzt követelt. A túsdráma szemtanúi — félelmükben — kimenekültek a hátsó helyiségbe, illetve a vécebe.

Idáig szól a hivatalos rendőrségi közlemény a hétfői postarablásról. Mivel újságírói vénám nem hagyott nyugodni, fotós kollégámmal másnap délelőtt felkerestük a várkonyi postahivatalt, hogy a helyszínen tájékozódjunk a történetéről.

A környék forgalmas, hiszen közvetlen közel van a Fűszért raktár, mellette az autóbüszmegálló, rengeteg az autós.

Első utunk a postára vezet, ahol rögtön a bejárat mellett betört ablaküveg árulkodik a tegnapi eseményről. (Szeretném előre bocsájtani, hogy a cikkben szereplők neveit kérésükre csak rövidítve írjuk ki, védve személyességi jogaikat.)

K. Gy.-né, aki az ominózus napon is szolgálatban volt, még most is remeg és sápadt, amint felidézi a történéseket:

— **Mekkora összeget vitt el a rabló?** — faggattam finoman tovább a hölgyet.

— Még nem tudjuk pontosan. Úgy 2–300 ezer forint körüli készpénzt. Szerencsére a jóval nagyobb mennyiségű, zsákban kötegelt bevételt nem vette észre az illető.

— **Mozgásából, hanghordozásából nem tűnt ismerősnek?**

— Semmiféle tájszólást vagy egyéb ismertetőjelet nem fedeztem fel benne és egyébként is talpig be volt öltözve.

— **Nem faggattam tovább a még most is izgatott fiatal asszonyt, így a közvetlen környéken tudakozódtam tovább.**

A szomszédos házak egyikében lakó P. J.-né a hátsó helyiségből kihallatszó üvegcsörömpölésre lett figyelmes. Láttam amint Csaba (a másik postakolléga) kimász az ablakon és azt kiabálta: „segítség, kirabolják a postát!” Ezután innen az én lakásomból hívtuk a rendőröket, akik néhány percen belül meg is érkeztek.

Az álarcos rabló ezt követően előbb betörte az üvegablakot, majd az asztalról felmarkolta az ott lévő jelentősebb összeget, s miután reklámszatyorba gyömöszölte a zsákmányt, kirohant az épületből. Odakint motorkerékpárra pattant és elviharzott Ózd felé.

A közelben mindössze egy tízéves forma kislány tartózkodott, aki látta az elkövetőt, más szemtanúval vele egybehangzóan is megerősítik, hogy a rabló egy sötét színű, erős hangú motoron távozott.

A kollégámmal éppen végeztünk a napi zárással, könyveléssel, amikor belépett az ismeretlen férfi. Rögtön agresszívan lépett fel és mivel éppen akkor csak egy idős néni volt a helyiségben rögtön felé fordult és nyakonragadta, majd valamilyen tárgyat rászegeszt a nyakára és az ajtó felé tuszkolta. — „Nyissátok ki az ajtót!” — kiáltott ránk. Mi a kollégámmal együtt nagyon megijedtünk, és hátra menekültünk.

Kollégámmal sikerült megtalálnunk valakit, aki látta az esetet az út széléről. Róla csak annyit közölhetünk, hogy már a rendőrségnek is elmondta amit látott, de mivel gyermekkorú, több információ (az ő védelmében) nem szolgáltathatunk róla.

Az egyébként békésnek tűnő táj, semmiben sem emlékeztet a hétfőn történetekre, csak a mellékszereplők idegeit viselte meg. Mindannyian bizunk benne, hogy a „főszereplő” a rabló hamarosan kézre kerül és elnyeri méltó büntetését.

A pillanatok alatt lezajló rablás közben a hátsó szobába menekült férfialkalmazott, levette a kisablakot kimászott a helyiségből és telefonon értesítette a rendőrséget.

— **Nem tudta megnyomni a riasztó csengőt?** — tettem fel a naivnak tűnő kérdést.

— Ebben a stresszhelyzetben nemigen jutott eszünkbe és egyébként is ahhoz le kellett volna nyúlni az asztal alá. Erre pedig akkor nem volt sem bátorságunk sem lehetőségünk. Közben még hallottuk az üvegcsörömpölést, majd csend lett.

— **Pintér—Dulai —**

Az ózdi rendőrkapitányság nagy erővel kezdte meg a nyomozást a postarabló után. Ezúton is kéri a lakosság segítségét az elkövető kézrekerítésére. A környéken lakók figyelmet felhívják arra, hogy aki ismeri az idős hölgyet — akit a postán megragadott a rabló — jelentkezzen a kapitányságon, illetve aki az elmúlt néhány napban látta a gyanúsítható motorost a környéken, szintén jelezze a kapitányság felé.

A nyomozás eredményessége érdekében a megyei rendőr-főkapitányság vezetője, 50 ezer forint jutalmat tűzött ki a nyomravezetőnek.

Honismereti kutatók kitüntetése

A magyarországi múzeumok és a Honismereti Szövetség által 1993–1994. évekre meghirdetett országos pályázatra, **Vass Tibor** városunk nyugdíjasa „a RIMA és elődállalatainak története 1808-tól 1881-ig” címmel 400 oldalas pályázatot nyújtott be.

A pályázat eredményét 1994. július 4-én Vácott, a XXII. Országos Honismereti Akadémián megrendezett ünnepélyes megnyitóján ismertették. A 210 pályázat közül egyetlen tanulmányt értékelték országosan első díjra, s ez Vass Tibor munkája volt.

A tanulmányban a RIMA elődállalatainak ismertetése után a szerző értékelte a hazánkban is lezajlott ipari forradalom ha-

tását a vaskohászatra. Bemutatta az ózdi hengermű 1845–47. évi létrehozását és a szabadságharc alatti tevékenységét. A vasgyártás fejlődésének korszakai ismertetése mellett az Ózd és környéke szénbányáinak kialakulását és termelési folyamatait is tárgyalta. Ismertette a kiegyezés hatását és indokolta a Rimamurány–Salgótarjáni Vasmű Rt. szükségesszerű létrejöttét. Olyan eseményeket is feltár, melyeket az Ózdi Kohászati Üzemek története című könyv nem tárgyal.

Ugyanezen rendezvényen Soltész Józsefet, városunk nyugdíjas pedagógusát, eddigi kiváló honismereti munkájáért emléklappal jutalmazták.

— **dobosy —**

 ACÉLIPARI MŰVEK

KELLER ÉPÍTŐIPARI KFT.

RÓZSAKERT
KÁVÉHÁZ-SÖRÖZŐ

● **Innterber Kft.** ●

 ÜZLETHÁZ KFT.

HIRDETÉSI HELYEINK: Szerkesztőség (Gyár út 5.), Família Szolgálat, TUNGSRAM Márkából (Ujváros Téri), Gyűjtői Papír-Írószer Bolt, arló, borsodszentgyörgyi, borsodnádasi polgármesteri hivatal, borsodnádasi, hangonyi, sáta, csermelyi takarékszövetkezet.